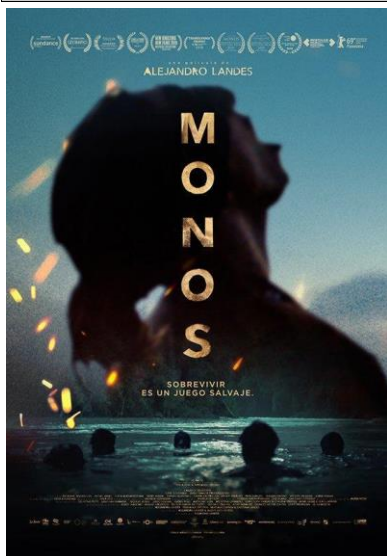

Monos

Direcció: **Alejandro Landes**

Països: Colòmbia, Argentina, Holanda, Alemanya, Suècia, Uruguai, EUA, Suïssa, Dinamarca (2019)

Fitxa tècnica

Guió Alexis Dos Santos, Alejandro Landes (història: Alejandro Landes) **Fotografia** Jasper Wolf **Música** Mica Levi **Interpretació** Julianne Nicholson, Moises Arias, Jorge Román, Sofia Buenaventura, Laura Castrillón, Sneider Castro **Durada** 102 min **Gènere** Aventura, drama, thriller **Llengües** Espanyol

Sinopsi

Al cim d'una imponent muntanya, a Colòmbia. El que a primera vista sembla un campament d'estiu, resulta ser un campament paramilitar on vuit nens guerrillers dits 'Los Monos' conviuen sota l'atenta mirada d'un sergent. La seva única missió és tenir cura de la doctora Sara Watson (Julianne Nicholson), una dona americana que han pres com a ostatge. Quan la missió comença a perillar, la confiança entre ells començarà a posar-se en dubte. (sensacine.com)

Crítica

Un viatge al-lucinogen enmig de la guerra. Horrorós i bell

"PERÒ LA SEVA ÀNIMA estava trastocada. Tot sol en aquesta selva, havia mirat dins de si mateix, i per tots els cels!, havia embogit", va escriure **Joseph Conrad** a *El corazón de las tinieblas* després del seu descens del riu Congo. Des de llavors, com va deixar ben clar *Apocalypse Now*, Kurtz s'ha convertit en la metàfora de tot l'horror de què l'ésser humà és capaç, sense importar on és la guerra o per quin motiu va començar. Era qüestió de temps que Colòmbia, país que del tema en sap un niu, fes la seva pròpia versió d'aquesta baixada als selvàtics inferns. I això, i molt ben fet, és *Monos*, tercera pel·lícula d'**Alejandro Landes** que s'estrena aquí després del seu exitós pas per **Sundance**, **Berlín** i **Sant Sebastià**.

Monos arrenca a la part alta d'una muntanya, entre cingles i fang, on un escamot d'adolescents custodien i torturen una doctora (**Julianne Nicholson**) segrestada per l'Organització. En aquesta primera part de la pel·lícula, de calat antropològic i intencions que recorden *¿Quién puede matar a un niño?* i, per descomptat, a *El señor de las moscas*, Landes no especifica per què està presa la doctora ni a quina organització pertanyen els nois. Més aviat, es dedica a presentar-los -l'androgin Rambo (**Sofia Buenaventura**), el Lobo (**Julián Giraldo**) i la seva promesa Lady (**Karen Quintero**), els nois Boom Boom, Pitufo i Perro, la Sueca (**Laura Castrillón**), Patagrande (**Moisés Arias**) i la vaca Shakira- mentre retrata la ràpida degeneració de la seva missió, entre armes, alcohol, sexualitat líquida i hormones d'adolescència. **La doctora, víctima i figura maternal dels nois, serveix de barem per mesurar el grau d'alienació del grup perquè és l'única adulta**, però, tenint en compte com la veiem perdre la xaveta en un parell d'ocasions, tampoc és dir gaire.

És llavors, quan les coses han arribat massa lluny en aquesta microsocietat depravada, quan la cinta de Landes aconsegueix les seves cotes més altes en l'aspecte cinematogràfic. Començant per una preciosa el·lipse i continuant per un clàssic d'aquest gènere, **la selva com a refugi, fugida i perdició última**. Allà, en aquest paisatge paradisiac de fullet d'agència de viatges, els monos se separen de l'Organització a la qual van pertànyer, formen la seva pròpia cèl·lula, trien un líder i s'apoderen per sempre de la seva presonera en un brot de bogeria que evidencia l'arbitrarietat de les guerres, les seves jerarquies i bàndols. Però el que *Monos* té de fantàstic és com Landes explica aquesta pèrdua d'humanitat a través d'una seqüència de muntatge que mai renuncia a l'aspecte pictòric ni a l'espectacular.

A *Monos* tot apunta cap a un únic lloc, com al riu Congo, cap al salvatgisme, cap a la bogeria, sobretot quan -brillant pla final- deixem de saber qui és segrestador i qui segrestat; en definitiva, qui és bo i qui és dolent. Prova d'això és la música de Mica Levi: trons, sintetitzadors, tambors i vents d'orquestra, una barreja de timbres il·lusionants i acriaturats amb greus nefastos. O la mirada de Landes a la violència, sempre més perversa que si fos explícita. **Aquesta subtilesa amb la qual va convertint el terror en una experiència cinematogràfica sublim, com un viatge al-lucinogen enmig de la guerra**. El resultat és horrorós i alhora bell. Sens dubte, una paradoxa.

“Monos”: premis i seleccions principals

Art Film Festival 2019: premi Blue Angel a la millor pel·lícula

Festival Internacional de Cinema Independent de Buenos Aires 2019: premi a la millor banda sonora en la Competició Internacional oficial (Mica Levi)

Festival de Cinema de Cartagena 2019: premi del Públic i premi Cinema Colombià a la millor pel·lícula colombiana

Festival Internacional de Cinema de Gant 2019: premi Georges Delerue a la millor música (Lena Esquenazi i Mica Levi)

Festival Internacional de Cinema de Haifa 2019: premi Carmel – menció especial

Jameson CineFest - Festival Internacional de Cinema de Miskolc 2019: premi del jurat CICAIE, premi Emeric Pressburger al millor llargmetratge i premi International Confederation of Art Cinemas

Festival Internacional de Cinema de Ljubljana 2019: premi FIPRESCI a la millor pel·lícula

Festival de Cinema de Londres 2019: premi a la millor pel·lícula en la Competició Oficial

Festival de Cinema de Montclair (MFF) 2019: premi Narrative Feature Competition

Festival de Cinema de Newport Beach 2019: premis del Jurat a la millor pel·lícula (Stela Cine), millor cinematografia (Jasper Wolf), millor actriu (Sofia Buenaventura) i millor director

Festival Internacional de Cinema d'Odessa 2019: premi Golden Duke al millor director en la Competició Internacional

Festival Internacional de Cinema de Palm Springs 2020: premi Cine Latino

Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià 2019: premi Sebastiane a la millor pel·lícula

Festival Internacional de Cinema de Santiago - SANFIC 2019: premi al millor director en la Competició Internacional

Festival de Cinema de Sundance 2019: premi especial del Jurat – World Cinema Dramatic

Festival de Cinema de Llatinoamèrica de Tolosa 2019: premi CCAS

Festival Internacional de Cinema de Transilvània 2019: premi Transilvania Trophy a la millor pel·lícula

Festival de Cinema de Vinya del Mar 2019: premi Grand Paoa a la millor pel·lícula i premi de la Premsa Especialitzada

I diverses nominacions

Alejandro Landes

Filmografia com a director

2019 *Monos*

2011 *Porfirio*

2007 *Cocalero* (documental)

Biografia

El director, productor i guionista, **Alejandro Landes Echavarría**, va néixer el 1980 a São Paulo, Brasil. És fill de mare colombiana i pare equatorià; es va criar a l'Equador. Va estudiar Economia Política a la Universitat de Brown. Va començar la seva carrera el 2003, treballant com a assistent de producció per al programa setmanal de notícies *Oppenheimer Presenta* i escrivint per al *Miami Herald*. El seu primer treball cinematogràfic va ser *Cocalero* (2007), un documental sobre la reeixida campanya presidencial d'Evo Morales a Bolívia, que es va estrenar al Festival de Cinema de Sundance de 2007. El seu segon llargmetratge, *Porfirio* (2011), es va estrenar a al Festival de Canes. El seu projecte més recent és ***Monos*** (2019).

Organització:

En conveni amb:

Ajuntament de
Sant Feliu
de Llobregat

Amb el suport de:

